

PREGÓ DE FESTA MAJOR

Josep M. Bellido

Una de les festes més populars i de fortes arrels que tots esperem cada any és, sens dubte, la Festa Major; festa que és celebrada als diferents llocs en honor al respectiu Sant Patró o Patrona, i hi intervenen, per fer-la més lluïda, veïns, orquestres, castells, entitats i tots els que d'una manera o altra poden aportar amb el seu ingeni qualsevol acte que ajudi a fer-la al més participativa possible. Són dies apropiats per estrenar vestimentes i així poder celebrar i acudir amb més pompa a Missa Major, processons, balls, teatre, etc. Aquests dies fem bullir l'olla amb més abundància, i com no, és motiu, també, de retrobament amb els nostres familiars i amics.

Jo guardo un grat record d'infantesa de les esperades festes majors del barri de Gràcia a Barcelona, com també guardo el mateix record d'adolescència de les festes majors de pobles i poblets del Camp de Tarragona, cosa que ha fet, i ha estat sempre possible, que guardi un entranyable record i sentiment d'agraïment, a aquesta terra, ja que als meus tretze, catorze i quinze anys, a Sarraí, Montblanc, la Móra, Valls, el Vendrell i altres, amb la meua màquina fotogràfica i exercint com a firant, sempre em vaig sentir acollit, d'una manera molt afable.

La Festa Major d'Altafulla és celebrada en honor de sant Martí, aquest Sant que va donar la meitat de la seva capa a un pobre perquè no passés fred. Molts cops m'havia preguntat: Per què sant Martí no va donar tota la capa, a aquell pobre. En una recent excursió a la Cerdanya, acompanyant i acompanyat de molta gent d'Altafulla, visitant Sant Martí del Canigó, allà ens aclarien per què aquest sant no va donar la capa sencera: L'explicació és senzillament que als soldats romans, quan s'allistaven a l'exèrcit, els donaven vestimentes i altres estris, i ells pagaven una meitat i havien de retornar l'altra meitat de tot el que se'ls havia donat, quan deixaven l'exèrcit. Per això sant Martí va partir la meitat de la seva capa separant-la de l'altra amb l'espasa, la capa fina de l'encoixinada, i li va donar aquesta última, més gruixuda, a aquell pobre perquè estigués més abrigat; complia així amb el deute de: *donar al Cèsar allò que és del Cèsar*, i podia igualment tornar la meitat, la part que no era seva.

I això, per què ve a compte? Quan em proposaren de fer el pregó de Festa Major d'aquest any, de seguida vaig pensar: "Tens l'oportunitat de poder expressar algunes coses que crec que s'han de dir, coses que tenen prou pes de raó per acceptar de ser-ne pregoner". Ara tinc l'ocasió de poder expressar el que sento envers molta gent, i no seria just si no aprofités aquest moment.

Malgrat tot el que es pugui pensar, jo crec, n'estic convençut, que la gent d'Altafulla és gent amistosa, gent molt entranyable i generosa.

Jo, aquí a Altafulla sempre m'he sentit acollit; m'he considerat respectat, i sobretot, apreciat i estimat. No podia deixar perdre l'ocasió de manifestar i esbombar, de dir públicament alt i fort, que el meu agraïment vers tots vosaltres és molt, ja que sempre m'heu fet sentir abrigat amb aquesta capa, teixida amb el vostre caliu.

Amics i amigues d'Altafulla, gràcies per la vostra amistat que tothora he tingut, i que en moments precaris l'he sentit al costat, cosa que ha fet possible gaudir més la calor dels bons amics, unes gràcies que també vull donar a totes les persones, que són moltes, que trobo a faltar i que avui tan sols les puc recordar amb un sentiment de la nostàlgia, perquè no les tenim entre nosaltres, i els reto tribut i reconeixement, pel seu mai oblidat afecte.

I aquest és l'únic motiu d'haver acceptat d'estar avui aquí amb vosaltres, motiu de màxima il·lusió, no en tingueu dubte, de poder desitjar-vos que passeu una molt bona Festa Major i que us ho desitjo a tots, a la gent d'Altafulla, i a la gent que ens estimem Altafulla; a tots, uns i altres, molt bones festes. I acabaré dient els quatre versos finals del poema que vaig dedicar a la festa Major d'Altafulla, que diu així:

I amb somriure alegre, amb angoixa al cor,
ja de sobte arriba, ja arriba altre cop.
Flama d'alegria d'altre any, que puc dir:
que n'és de joiosa,
que n'és de bonica, la Festa Major.

Pregó de la Festa Major d'Altafulla, a 10 de novembre de 2005